

așadar, nici de performanțe coregrafice, nici de inteligență detașare sau, de ce nu, de copleșitoare emoții.

Din această pricină spectacolul pare (deși, cine îi cunoaște pe colegii maghiari știe că nu poate fi vorba de așa ceva) o lectură grăbită, superficială chiar, oricum

lipsită de adâncime, a unei piese valoroase. Spectacolul ar fi trebuit *nu să răspundă, ci să pună*, – dramatic și chiar tragic, uneori, – *întrebări* răscolitoare despre destinul maghiarilor. Cel puțin acesta este mesajul dramaturgului.

Actorii merită a fi menționați, toți,

pentru devotamentul și dăruirea lor: Szöcs Erika, Medgyesfalvy Sandor, Marton Erzsebet, Hajdu Geza, Dobos Imre, Kovács Levente, Meleg Vilmos, Firtos Edit, Olah Anna, Pall Aniko, Borsos Barna, Csatlós Lorant, Mihaly Csaba, Dunkler Robert, Giacomello Robert.

Roxana CROITORU

*Doar premisele
calității...*

Teatrul Maghiar de Stat din Cluj-Napoca a onorat cu oarecare întârziere centenarul nașterii lui Bertolt Brecht, cu premiera piesei *Opera de trei parale*.

În 1928, *Opera de trei parale* a făcut „senzație”. Brecht a prelucrat *The Beggars Opera* a lui John Gay scrisă în 1728, „ca experiment al unei opere epice” în care sentimentalismul se împletea cu umorul crud și grotesc, cu pesimismul disimulat, cu parodia și protestul social. „Song”-urile sale, care prin stil și atmosferă amintesc de poetul vagabond Villon, au avut un efect

Teatrul Maghiar de Stat din Cluj – *Opera de trei parale* de Bertolt Brecht. Regla: Kónesdy István. Decoruri: T.Th. Clupe. Costume: Vioara Bara. Coregrafia: Bodor Johanna. Muzica: Kurt Weil. Distribuția: Bacs Miklós, Boér Ferenc, Borbath Júlia, Gajzago Zsuzsa, Lazár Gabriella, Blró Jozsef, Panek Katl, Andras Lóránt ș.a. Data premierel: 7 aprilie 1999.

provocator (vezi Fritz Martini, *Istoria literaturii germane*, Editura Univers, București 1972). Regizorul Kovesdy István, după cum mărturisește în caietul de sală al spectacolului, s-a oprit asupra acestui text al lui Brecht datorită actualității nealterate de trecerea celor șaptezeci de ani de la premiera piesei. Aceleași probleme sociale, aceleași conflicte macină mafia gangsterilor, polițiștilor, cerșetorilor și a prostituatelor, un eșantion al moravurilor unei societăți întâlnite și azi. Spectacolul Teatrului Maghiar

este conceput pe ideea de cabaret, o reușită constituind cadrul scenic imaginat de T.Th. Clupe. O hală imensă, cu un podium în planul doi, încadrată de o poartă alcătuită din beculețe colorate, puternic luminate, sugerează de la început musicalul. Acest cadru, care se schimbă de la o scenă la alta datorită elementelor simple și sugestive de decor și recuzită, precum și muzica lui Kurt Weil, interpretată de orchestra condusă cu aplomb de Incze G. Katalin, ilustrează atmosfera începutului de secol, la care se adaugă costumele Vioarei Bara nu atât

Panek Kati, Bóer Ferenc, și Borbáth Júlia

de unitar realizate precum ne-a obişnuit. Acestea ar fi premisele unei reuşite și totuși... Sentimentul pe care ți-l transmite excepționala echipă a Teatrului Maghiar este aceea a unui vulcan gata, gata să izbucnească, a unei imense pofte de joc în care actorul se poate manifesta total: ca dansator, interpret vocal, mim și este reținut, reținut de lipsa coerenței regizorale. Scenele de grup din partea întâi a spectacolului debutează bine coregrafic, ca

apoi să treneze în partea a doua. Unul dintre interpreții principali, Bács Miklos – *Mackie-Şis*, actor pe care l-am admirat în numeroase spectacole ale teatrului, atinge tensiunea și dezvăluie multiplele fațete ale personajului abia în partea a doua a spectacolului. Celălalt rol principal, axă a spectacolului, este interpretat de Boer Ferenc, actor cu experiență, care îl configurează egal și cu strălucire pe *J.J. Peachum*, cel ce stăpânește, dirijează și desăvârșește industria cerșe-

toriei. Și ar fi de amintit fiecare actor în parte. Pentru că talentul se dezvăluie intermitent în spectacol, individual sau în grup, se creează și câte un moment de tensiune (vezi scena din închisoare dintre *Mackie-Şis* – Bács Miklos și *Lucy* – Lazar Gabriella), dar nu produce „senzație”, din cauza momentelor trenante, nesfârșite (ca scena de la bordelul Turnbridge), spectacolul devenind obositor. Un spectacol cu frumoase premise, dar atât.